

Příloha č. 1: *Trpká a Smrt mladého básníka*

Trpká

Dušan Pala

Polnice, slyšíš?
Tam bitva plápolá.
Ty, skřivan ochraptělý,
na šedost křídel svých jsi padl do
brázdy.

Jen přelud vane.
Má praporce už potřhané
od příliš horkých zklamání.
Však jeho struny zní.

Jak dlouho ještě?
Pochody temných vojsk, ty bubnují.
Posloucháš dobře?
A dobře jsi se skryl?

Vždyť jednou oči oslepené
pohlédnou zase do pramene
zurčící smrti!
Svůj prapor potřhaný,
ten dobře musíš ukrýt, přelude!

Smrt mladého básníka

Miloslav Jehlička

Byl ozbrojen palcátem
chrabrého srdce. Temné době
nic nechtěl zůstat poplacen.
Nemoh' utéci sobě.

Čas otrávil vše zlotřilý,
pod jeho řetězem země praská.
Lidé se plynu napili...
Kluzká je láska.

Skryj se ve střed země sám,
slyšíš, slyšíš, slyšíš, slyšíš!
Za praporem! Ale kam?
Na struně hrůzy visíš!

Ten život v podzemí! Vypučel.
Však není, není chlorofylu.
Prapor? Jen cár, jen tupý kel
pro ránu k týlu!

Otisky v tváři zůstaly
po dlouhých temných seabemukách.
Dábli v duši kutali..
Svrab pout ještě v rukách.

Proč já rostl tak za té lunny,
jedy a bacily hnán tak prudce,
jak tmou vyhnané květiny,
jež spálí slunce?

Příloha č. 2: *Barikáda*

Barikáda

Jak přelud jiných světů vyrůstala.
Granáty vypučely.
Pot kanul v ssedlou krev.
Korouhev modrým vzduchem povívala.

Ti padli.... a jaro šílelo
po sadě, ulicí šedivou
vylétal chorál krumpáčů. A láva děl.
Tam vpředu klesli. Však druzí jdou.

Žal odložen jak potrhaný kabát.
Minulý den nás nedohoní.
Že ruce holé jsou? Vždyť máme jásoť, smích!
Ať žije smrt! Jsem pro ni!

Příloha č. 3: *Dopis příteli*

[Dopis příteli]

Milý příteli,

odpuště, že se na Tebe obracím s tak podivným listem. Avšak v této chvíli jsem neměl naprosto nikoho, komu bych se mohl svěřit s těmito hloupostmi. Věžu, že jsem v těchto dnech v důsledku naprostého noetického nihilismu odešel dobrovolně ze světa. Ale ty pohnutky jsou vedlejší, prosím Tě jen o několik věcí. V nakladatelství F. Kosek, P. II. Příkopy 22 je rukopis Jiřího Alexise *Hrbáč Krauskopf*. U dra Josefa Knapa v Zemském muzeu (Václ. nám., divad. archiv) mám rukopis povídek, jež mi vrátil Hrubý (*Stromy a kamení*). V tiskárně Jos. Pávek, Praha XII. Šafaříkova 13 je vysázena moje sbírka básní *Krev a popel*. – To je všechno, co tu po mně zůstalo. Prosím Tě, drahý příteli, nebude-li Ti to působit obtíže, zeptej se někdy po těch věcech (kdyby to někdo někdy chtěl vydat, tak ať to je pod pseudonymem Jiří Alexis nebo T. Novák). Já sám ty věci nepovažuji za dostatečně zralé (*Hrbáč Krauskopf* nemá ani definitivní redakci). Jinak mám u sebe několik hloupých básní, své liter. histor. práce jsem spálil, jakož i *Propast* a druhou knihu veršů. Tvůj bratr chodí na konzervatoř, prosím Tě, ať odevzdá připojený dopis Blance Ostrčilové, I. ročník dramatické konzervatoře.

Kdyby Tě to nenudilo, řekl bych ti pár slov o pohnutkách k tomu podivnému činu. Nevidím totiž už nikde smyslu života. Mám příliš krutý rozum, který mi odhaluje vše, co je *raison d'être* tolika lidí (životní štěstí, věda, umění...) jako nejnicotnější z nicotného, jako... pomůcku k ukrácení dlouhé chvíle, již máme mezi narozením a hrobem.

Lidé jsou nesmírně dobří, ale nešťastní tvorové. Měj, prosím Tě, s nimi vždy soucit. Neodsuzuj nikdy nikoho. Nebuď příliš tvrdý k těm, kdo se provinují, kdo jsou zlí. Žít lze jen tenkrát, mají-li všichni nadlidsky velké srdce. Myslit – toť neštěstí člověka.

A to je vše.

Děkuji Ti.

Chvíle, kdy je člověk na hranici všeho a ničeho, je chvílí největšího klidu. Několik hodin, jež mne (v době psaní) dělí od činu, je okamžikem, kdy mohu volně a svobodně sít jasné slunce, krásný podzimní den...

S pozdravem

Dušan Pala

Různočtení s pořadem: Příloha č. 3] Edice Skryté moderny] Rukopis

- ř. 2: odpust'] odpust'] odpust
- ř. 4: ze světa] ze světa] se světa
- ř. 5: Kosek, P. II. Příkopy] Kosek P. II Příkopy] Kosek, P. II. Příkopy
- ř. 6: Alexise *Hrbáč Krauskopf.*] Alexise *Hrbáč Krauskopf.*] Alexise „Hrbáč Krauskopf.“
- ř. 6: v Zemském muzeu] v Zemském muzeu] v ~~Národní~~ Zemském muzeu
- ř. 6–7: divad. archiv] diod, archiv] divad. archiv
- ř. 7: povídek, jež] povídky, již] povídek, jež
- ř. 7: (*Stromy a kamení*)] (*Stromy a kamení*)] (Stromy a kamení)
- ř. 8: je vysázena moje] je vysázena moje] je vysázena moje
- ř. 8: básní *Krev a popel*] básní *Krev a popel*] básní Krev a popel
- ř. 10: věcech (kdyby] věcech (kdyby] věcech (Kdyby
- ř. 11: *Hrbáč Krauskopf* nemá] *Hrbáč Krauskopf* nemá] Hrbáč Krauskopf nemá
- ř. 13: *Propast*] *Propast*] „Propast“
- ř. 13: konzervatoř] konzervatoř] konservatoř
- ř. 14: I. ročník konzervatoře] 1. ročník konzervatoře] I. ročník konservatoře
- ř. 16: nikde smyslu života] nikde smysl života] nikde smyslu života
- ř. 17: je raison d'être] je raison d'être] je ~~životní~~ raison d'être
- ř. 17: lidí (životní] lidí (životní] lidí: (životní
- ř. 18: jako... pomůcku] jako... pomůcku] jako.... pomůcku
- ř. 24: všeho a ničeho] všeho a ničeho] všeho a ničeho
- ř. 24: je chvílí největšího] je chvíle největšího] je chvílí největšího
- ř. 26: sát] sát] ssát
- ř. 28: Pala] Pala] Pala.

Příloha č. 4: *Klid a Potulka po Čechách* (úryvek)

Klid.

Já, který smuten kráčím životem
bez vášně, kliden, starou volám báj
si v mysl o jezeře hlubokém,
jež dvě jívalo výspy. Blahý ráj
na jedné kvet', a život černým snem
v tom ráji byl a smrt tam nebyla.
Přec v srdci blažených bol těžký vřel,
neb tíha klidu tak je znavila,
že k břehům druhé výspy plavali,
kde smrti dům se prostřed bouři tměl.
Tak já též zírám s touhou do dálí,
po vzruchu vášně volám, vzruchu sil.
Kéž na duši mou bouř se přivalí,
bych v smrti spásu vidět nemusil!

Potulka po Čechách

[...]

Ach bolest! Uprchla ti.
Chceš bouři. Prosíš o ni.
Jen mlžné mračno k zemi kloní
hlavici ticha...

Vyhaslá zem,
zem daleko za ohněm.
My marní tuláci
po cestě neprotkané snem

kdy dojdeme?